

Eräs huomioitava seikka lasku- varjon mahdollisessa käytössä

Kapt. E. Erho

vesien rantamalla lennettäessä

Kun taas kevään ja kesän alkaessa valmistaudutaan suorittamaan tavanmukaisia lentotehtäviä eri toimintoihin niin meren kuin sisävesienkin rantamalla, niin pyydän esiintuoda »Aeron» palstoilla muutamia seikkoja, jotka ehkä jollain tavalla voinevat olla hyödyksi ja mahdollisesti auttamassa sitä, että täten välttäisiin hyvin muistamistamme onnettomuuksista, joissa laskuvarjolla jo pelastautunut lentäjä sittenkin menehtyy veteen.

Kahden suuren Euroopan vallan (Englannin ja Italian) laskuvarjo-ohjesäännöissä määritellään veteen suoritettavat hyppy kolmanteen ryhmään kuuluviksi eli toisin sanoen erikoisen vaarallisiksi. Kun nyt kuitenkin omasta puolestani aikoinani olen ollut »pakoitettu» suorittamaan sangen useita hyppyjä sekä suolaiseen että makeaan veteen, niin saanen toki, osittain kokemuksiini perustuen, asettua mahtivaltoihin nähden epäilevälle kannalle.

Veteen suoritetuissa hypyissä erottaisin kaksi eri tärkeätä vaihetta, nimittäin: tyyneen ja aallokkoon suoritettavat hyppy.

Ensinmainittu voidaan ratkaista hyvinkin lyhyeen. Sanotussa hypyissä ei ole mitään muuta mainittavaa kuin se, että hyppääjän on oltava *uimataitoinen* pelastukseen ja lisäksi tulee hänen muistaa, että varjo avautuu veteen täyteen laajuuteensa, joten hyppääjän on jatkettava sukellustansa siksi pitkälle, että varmasti on vapautunut varjon kuvun alta sekä kannatinpunosten vyyhdestä. Hyppynsä aikana hänen on *ehdottomasti* avattava varjonsa kiinnitysköydet itsestään ja riipputtava juuri vähän ennen veteen tuloaan *yksinomaan käsiensä varassa*. Poikkeuksen voinevat tehdä erikoisen hyvät vesi-akrobaatit.

Mitä tulee tuulisella ilmalla suoritettavaan hyppyyn, niin on tällöin pääpaino pantava ensiksikin veteentuloon. Tällöin on ehdottomasti putoamisen aikana ohjattava varjoa siten, että veteen tullessa kasvot ovat hyppy-suuntaan. Varjo vetää hyppääjän tuulen voimalla pinnalle, vaikka hän olisi uimataidotonkin. Tämän jälkeen alkaa hyppääjän osa varjon hallitsemisessä.

Jos oletamme tuulen voimaksi esim. noin 3 Beaufortia niin tällöin *uimataidottomankaan hyppääjän* ei tarvitse pelätä hukkumistaan, jos hän vain jaksaa seurata seuraavia pieniä ohjeita.

Tultuaan varjon vetämänä veden pinnalle on hyppääjän tarkalleen seurattava aaltoja varjoon kohdistuvana. Hyppääjän on kiedottava tukevasti kumpaankin käteensä varjon *vastakkaisilta puolilta* tulevia kannatinpunoksia ainakin 5 kpl. Näitä köysiä kiristellään sitten vuorotellen siten, että silloin, kun jokin suuri aalto syöksyy varjon avautunutta, tuulen pingoittamaa ku-

pua vastaan, vedetään kuvun ylimmistä köysistä ja heti kun varjo on noussut melkein kokonaan vedestä ylös, vedetään kiireesti alimmista, joten varjo jatkuvasti säilyttäisi tasaisen parhaan suuntansa vallitsevaan tuuleen nähden.

Näin tarkkaavasti seuraten aaltojen nopeata liiketimestä voi hyppääjä kaikessa rauhassa odottaa pelastavaa venettä, jollei suunta sattuisikaan olemaan mantereelle päin, vaan meren puolelle.

Kun vene sitten ilmestyy läheisyyteen, niin tällöin ylimmät köydet lasketaan irti ja varjo vedetään »selälleen» veteen alimpien köysien avulla, minkä jälkeen nouseaan veneeseen.

Edellämainittu seikka on erikoisemmin muistettava silloin, jos tuuli on noin 5 B. tai yli, sillä epäilen pahasti, että oli turvana sitten vaikka moottori, se ei pystyisi hyvin purjehtivaa hyppääjää korkeassa aallokossa saavuttamaan.

Näin ollen laskuvarjo, hyvin ohjattuna, toimii isolakin vesillä ja vielä paremmin muualla, sisävesillä erinomaisena pelastusrenkaana vedessä oltaessa.

Lisäksi mainitsen henkilökohtaisena kokemuksena, että kenenkään ei pitäisi epäröidä laskeutua suureen veteen, esim. vaikka Laatokkaan, vaikka olisikin mahdollisuus sopivan tuulen vallitessa päästä rannikolla olevaan metsään, sillä yksinkertaisesti vaarallisin hetki koko hypyissä on »maahan» kosketus, mutta miellyttävämpää kosketusta ei ainakaan allekirjoittanut voi kenellekään suositella kuin juuri veteen laskeutumisen.

Kovalla tuulella naarmuton laskeutuminen rannalla usein olevaan vankkaan metsään varmastikin tulee olemaan kysymyksenalainen, varsinkin jos varjon käyttäjä ei omaa mitään käytännöllistä kokemusta sen liiketimisessä.

„Ilmailu lentäjille!”

Ruotsin »Flygning» kirjoittaa: Valtio ottaa haltuunsa heinäkuun ensi päivästä Bulltoftan lentokentän. Toimenpiteisiin on jo ryhdytty mm. määräämällä viranhaltija, jonka tehtävänä on valmistautua tulevan lentokentänpäällikön tehtäviin. Lentäjien piireissä on vain herättänyt erikoista huomiota se, että tähän toimeen on otettu armeijan upseeri eikä ilmailu-upseeria tai ilmailu-insinööriä.

Lehti huomauttaa sitten, että virkanimityksistä ei yleensä sovi julkisuudessa kiistellä, koska ulkopuoliset eivät aina voi arvioida kaikkia asiaan vaikuttavia tekijöitä. Nyt kun nimitys ei kuitenkaan vielä ole oikeastaan toteutunut, voi asiaa kosketella. Lehti korostaa käsittelevänsä asian periaatteellista puolta ja perusnäkö-